

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

ČETVRTI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 46953/99
Mehmedalija OMEROVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Četvrti odjel) zasjedajući 9. prosinca 1999. godine u vijeću u sastavu:

g. M. PELLONPÄÄ, *predsjednik*,
g. G. RESS,
g. I. CABRAL BARRETO,
g. V. BUTKEVYCH,
gđa N. VAJIĆ,
g. J. HEDIGAN,
gđa S. BOTOCHAROVA, *suci*

i g. V. BERGER, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir članak 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda,

uzimajući u obzir zahtjev protiv Hrvatske kojeg je 24. kolovoza 1998. godine podnio Mehmedalija Omerović, te koji je registriran 22. ožujka 1999. godine pod brojem 46953/99,

uzimajući u obzir izvješće predviđeno pravilom 49. Poslovnika Suda,

nakon vijećanja,

odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva hrvatski je državljanin, rođen 1945. godine i živi u Slatini, u Hrvatskoj.

Ovo je drugi zahtjev podnositelja zahtjeva. Prethodni zahtjev (broj 41514/98) Komisija je proglasila nedopuštenim u lipnju 1998.

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima podnositelja zahtjeva, može sažeti kako slijedi.

Dana 17. ožujka 1986. podnositelj zahtjeva je optužen za nanošenje teške tjelesne ozljede¹ pred Općinskim sudom u Našicama. Dana 9. studenoga 1995. Općinski sud u Našicama obustavio je postupak protiv podnositelja zahtjeva zbog nastupa zastare kaznenog progona i naveo da će sud donijeti posebnu odluku o troškovima postupka.

Dana 20. svibnja 1996., sud je odbacio zahtjev podnositelja zahtjeva za naknadu troškova postupka, jer podnositelj zahtjeva nije podnio odgovarajuće dokaze u potporu svome zahtjevu. Općinski sud je uputio podnositelja zahtjeva da može podnijeti žalbu protiv te odluke Županijskom sudu u Požegi.

Dana 15. listopada 1996., Županijski sud je, odlučujući povodom žalbe podnositelja zahtjeva, vratio predmet Općinskom sudu navodeći da je Općinski sud u tom pitanju nadležan i kao prvostupanjski i kao žalbeni sud. Županijski je sud uputio Općinski sud da donese odluku povodom žalbe podnositelja zahtjeva.

Dana 30. prosinca 1996. Općinski sud je ponovno odbacio zahtjev podnositelja zahtjeva za naknadu troškova postupka, ponovno navodeći da podnositelj zahtjeva nije podnio odgovarajuće dokaze. Općinski sud je ponovno uputio podnositelja zahtjeva da može podnijeti žalbu Županijskom sudu u Požegi.

Dana 8. srpnja 1997. Županijski sud je odbacio žalbu podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu. Sud je naveo da je Općinski sud pogrešno uputio podnositelja zahtjeva kako žalbu treba podnijeti Županijskom sudu kao žalbenom sudu, jer da je Općinski sud za predmet podnositelja zahtjeva bio i prvostupanjski i žalbeni sud. Međutim, Županijski sud je smatrao da je, iako Općinski sud u svojoj odluci nije spomenuo žalbu podnositelja zahtjeva, bilo razvidno da je Općinski sud u stvari odlučio o žalbi podnositelja zahtjeva, jer je prvu odluku Općinskog suda donio sudac pojedinac, dok je drugu odluku Općinskog suda donijelo posebno vijeće od tri suca. Prema Zakonu o kaznenom postupku to je vijeće trebalo postupati kao žalbeno tijelo u okviru općinskih sudova za neke vrste odluka tih sudova. Nadalje, Županijski sud je smatrao da protiv odluke općinskog suda o troškovima kaznenog postupka koju je donijelo tročlano vijeće žalba nije dopuštena.

Dana 25. srpnja 1997. podnositelj zahtjeva je podnio Ustavnom sudu Republike Hrvatske ustavnu tužbu tvrdeći, u biti, da je povrijeđeno njegovo pravo na pošteno suđenje i na djelotvoran pravni lijek. Postupak povodom ustavne tužbe još je u tijeku.

¹ Engl. *aggravated assault*, op. prev.

PRIGOVORI

Podnositelj zahtjeva prigovara, na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije, da mu je uskraćeno pošteno suđenje jer mu je Općinski sud u Našicama dva puta dao pogrešnu uputu o žalbenoj nadležnosti. On također prigovara da njegov predmet pred Ustavnim sudom nije riješen u razumnom roku.

Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara na temelju članka 13. Konvencije da mu je uskraćeno pravo na djelotvorni pravni lijek u odnosu na njegov zahtjev za naknadu troškova kaznenog postupka protiv njega.

PRAVO

1. Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina postupka povodom njegove ustavne tužbe prekomjerna.

On se poziva na članak 6., stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj“

U odnosu na prigovore o prekomjernom trajanju postupka, Sud primjećuje da, što se tiče razdoblja koje treba uzeti u obzir, to razdoblje nije počelo 25. srpnja 1997., u trenutku kad je podnositelj zahtjeva podnio ustavnu tužbu, već tek 5. studenoga 1997., to jest, na datum stupanja Europske konvencije o ljudskim pravima na snagu u odnosu na Hrvatsku. U svrhu utvrđivanja razumnosti duljine vremena koje je proteklo nakon tog datuma, u obzir je, međutim, potrebno uzeti stanje postupka u tom trenutku (vidi presudu u predmetu *Foti and Others v. Italy* od 10. prosinca 1982., Serija A br. 56, str. 18, st.53).

Što se tiče stanja postupka na dan 5. studenoga 1997., Sud primjećuje da je tada postupak povodom ustavne tužbe podnositelja zahtjeva pred Ustavnim sudom trajao tri mjeseca i deset dana.

Sud primjećuje da je postupak u ovom predmetu još uvijek u tijeku. Sada razdoblje koje treba uzeti u obzir iznosi dvije godine i nekoliko tjedana.

Razumnost duljine postupka mora se ocijeniti u svjetlu osobitih okolnosti predmeta i imajući na umu kriterije utvrđene sudskom praksom Suda, a to su osobito složenost predmeta te ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti (vidi među brojnim drugim izvorima prava presudu u predmetu *Cazenave de la Roche v. France* od 9. lipnja 1998., *Reports* 1998-III, str. 1327, st. 47.).

Iako ovaj predmet ne postavlja složena pitanja, bilo pravna ili činjenična, a duljina postupka se ne može pripisati ponašanju podnositelja zahtjeva, u svjetlu naprijed spomenutih kriterija i činjeničnog stanja ovog predmeta, Sud primjećuje da razdoblje od dvije godine i nekoliko tjedana nije prekomjerno za postupak pred Ustavnim sudom. Stoga Sud smatra da je navod podnositelja zahtjeva o prekomjernoj duljini postupka povodom ustavne tužbe podnositelja zahtjeva pred Ustavnim sudom očito neosnovan u smislu članka 35., stavka 3.

Stoga taj prigovor treba biti odbijen kao nedopušten u skladu sa člankom 35., stavkom 4. Konvencije.

2. Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara prema članku 6., stavku 1. Konvencije da je postupak povodom njegovog zahtjeva za naknadu troškova kaznenog postupka protiv njega bio nepošten.

Prema članku 35. stavku 1. Konvencije "Sud može razmatrati predmet samo nakon što su iscrpljena sva raspoloživa domaća pravna sredstva, u skladu s općeprihvaćenim pravilima međunarodnog prava".

S tim u vezi, Sud podsjeća da je svrha naprijed spomenutog pravila pružiti državama ugovornicama mogućnost spriječiti ili ispraviti - obično putem sudova - povrede koje im se stavljaju na teret prije nego te tvrdnje budu podnesene Sudu (vidi presudu u predmetu *Fressoz and Roire v. France* od 21. siječnja 1999. koja će biti objavljena u službenim izvješćima suda, stavak 37.).

Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva, u biti, u svojoj ustavnoj tužbi tvrdio da se radilo o takvom nepoštenom postupku. Međutim, kako je postupak pred Ustavnim sudom povodom tužbe podnositelja zahtjeva još uvijek u tijeku, u odnosu na ovu tvrdnju zahtjev je preuranjen.

Slijedi da ovaj dio zahtjeva treba biti odbijen zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih lijekova, u skladu sa člankom 35., stavkom 4. Konvencije.

3. Podnositelj zahtjeva također prigovara da mu je uskraćeno pravo na djelotvoran pravni lijek, a povodom njegovog zahtjeva za naknadu troškova kaznenog postupka protiv njega.

On se poziva na članak 13. Konvencije koji glasi kako slijedi:

“Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

Sud primjećuje da je u ovom predmetu podnositelj zahtjeva podnio svoj zahtjev za naknadu troškova kaznenog postupka Općinskom sudu u Našicama. Odluku je donio sudac pojedinac. Podnositelj zahtjeva je imao pravo žaliti se istome sudu, a za rješavanje žalbi o tim pitanjima bilo je nadležno vijeće sastavljeno od tri suca, s izuzetkom suca koji je donio odluku u prvom stupnju. Međutim, općinski je sud podnositelja zahtjeva pogrešno uputio da svoju žalbu podnese Županijskom sudu u Požegi, a podnositelj zahtjeva je postupio po toj uputi. Županijski sud je vratio predmet Općinskom sudu. Općinski sud je ponovno rješavao o pitanju troškova kaznenog postupka, ovoga puta u vijeću sastavljenom od tri suca, a u takvom sastavu taj sud odlučuje u žalbenim predmetima. Podnositelj zahtjeva se žalio protiv te odluke Županijskom sudu. Međutim, takva žalba nije bila propisana zakonom i Županijski sud je žalbu proglasio nedopuštenom. Podnositelj zahtjeva je nakon toga podnio svoju ustavnu tužbu.

Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva imao pravni lijek u ovom predmetu, kako pred Općinskim sudom, tako i pred Ustavnim sudom. Stoga ništa ne ukazuje na to da je došlo do povrede prava podnositelja zahtjeva na temelju članka 13. Konvencije.

Slijedi da je ovaj dio zahtjeva očito neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije.

Iz tih razloga sud, jednoglasno,

ZAHTJEV PROGLAŠAVA NEDOPUŠTENIM.

Vincent Berger
Tajnik

Matti Pellonpää
Predsjednik